

Marbre blanc i negre

ARNAU VIVES PIÑAS

DOS MONS PER A DUES PASSIONS D'UN MATEIX HOME

Em desperto d'un son profund i turbulent, on els fantasmemes m'han perseguit com caçadors a l'encalç d'una víctima perduda. Com una presa del destí m'he vestit de dol. Tot ha acabat i no cal patir. Allò que preocupava, que retenia les vides de la família amb delit i dolor, que fins i tot ens donava esperança, que ja no hi és, que ja ha mort. Adéu i adéu per sempre, estimada. Hem estat feliços vivint una vida vivaç i plena de joia, però com tot, el final ho espatlla tot sobtadament, a vegades sense previ avís. Tothom pot respirar tranquil.

No sóc capaç ni d'obrir les parpelles, sé que la llum del nou dia em ferirà, i que la veritat caurà a sobre de nou, com la notícia d'anit. Una veritat que congela la sang, que t'esqueixa la carn i et xucla les energies. Sé que ja només es tracta d'un cos sense vida, però tinc la valentia de mirar-me'l? Rau sobre el llit d'un hospital. La cambra, freda i sense vida, acull una llum benvinguda en un dia de planys i plors. Recordo aquests últims mesos de malaltia i patiment com una novel·la inconnexa, com una *flashback* impossible de realitzar. Ara s'ha acabat i cal que tothom torni al seu foc.

Obro els ulls per fi, com preveia, la llum m'ataca amb força, però somric, el dia és clar i viu. El sol em regala una abraçada de llum blanca amb rajos daurats. Veig el cos, mai tornaré a viure de la mateixa manera. Aquestes coses acaben passant, són el destí de tota persona i, cada dia que passa, se'ns acostà més, amb esguard calmat, però atent, amb una vista fina i una voluntat letal i letífera. La mort. Tan irreconeixible quan la tens davant, però tan física, sòlida, real... I la vida, la part més curta de l'existència.

Tot està en calma. El cos ja serà, l'habitació de parets blanques com la quietud dels núvols, el mobles blancs com el reflex d'unes perles, les més pures, els llençols blancs com una brisa de neu càlida. L'ambient tebi com sorra de primavera. La finestra gran i ampla, entrada a un món que sembla que segueix girant. Amb una vida menys, però sembla que no se n'ha adonat. Oh, quina calma que es viu! Jo també jec, com l'ànima que per fi ha trobat la pau, i sembla que tot i això, voli pel cel. Feia temps que no havia dormit tan bé. És estrany que després de tot, quan la mort t'ha pres aquesta vida que t'havia fet companyia durant tants anys i que havies estimat perquè formava part de tu, et treguis un pes de sobre i tinguis la sensació que pots continuar la teva vida sense ella, però per contra, la malenconia et corprèn i et crema la sang.

Els ulls ja viuen tranquils amb companyia d'aquesta claror d'esperançadora mort, i decideixo deixondir-me. Estic ben esgatinyat i crec que el dia no ha fet més que començar, però la nit ha estat llarga, pesada i revoltosa, encara

que ara em sembli no més que un sospir de la meva vida. Sóc jove i ho seré per sempre en recordar aquest moment.

Engoleixo un got d'aigua d'un sol glop i desapareix la saliva rànica de l'amargura. No em puc mirar aquest cos mort, se m'encongeix el cor. És l'advertència que m'he d'espavilar i trobar la manera d'assentar la voluntat.

Mentre m'arreglo els cabells, desordenats i fastiguejats de viure sobre un coixí durant masses dies, m'acabo de desvetllar, haver fet companyia tant de temps una persona a qui se li ha evadit la vida de dins, com una gota d'aigua que rellisca per inèrcia, sense cap voluntat, sobre una baixada infranquejable, sense el més mínim desig, intentant retenir la carrera a cada obstacle que duu a la mort, obstacles que, malgrat la gratitud per haver allargat uns instants més d'agonia, han quedat sepultats sota l'obscura realitat, destalenta. Una profunda ventura m'ha dut davant d'un mirall per arreglar-me el pentinat. Per un moment sembla que els ulls lleganyosos em demanen plorar de nou, però veuen que ja no queden llàgrimes ni, encara menys, voluntat.

Sembla que recupero l'aplom que m'ha faltat durant molt de temps. M'observo en el mirall immaculat. Sóc jo i no ho sembla. Si miro ben al fons de la meva expressió dolguda i de fang esberlat, trobaré aquella personalitat que vivia en un món de llums de bondat, de riquesa personal, de felicitat. Les circumstàncies canvien les persones i les converteixen en soldats ensinistrats per l'experiència.

Sortint de l'habitació no faig ni el mínim esforç de sotjar el tronc sense saba que rau sobre la flassada. Ja no val la pena vetllar més per ell, una mortalla invisible el separa de mi i renuncio per sempre al que queda enrere sense remei.

Camino volàtil per un passadís d'hospital de rajoles brillants i parets de guix fastiguejades de tantes amargors. Sembla que de cop i volta, una pena creixent m'infecti la sang i em faci més carregosa la caminada fins a la sala d'espera. Paro i respiro agitat. Cansament. Sembla que de cop torni tot! Respiro. Tranquil. És veritat que estàs ple d'angoixa i que el cos en queda recelós, però continua. Si.

L'arribada a la sala ha estat pesada, i el neguit no sembla haver marxat, reapareix a batzegades i costa de calmar. Semblava superat. No m'adono ni del que passa? Això cansa.

Veig a la vora de la porta una màquina de cafès, i m'hi acosto. Ací i allà sembla que no hi ha tranquil·litat per a mi, prenc el meu moneder de la butxaca i furgo amb ànsia creixent dins la bosseta de pell marró. Finalment trobo, enmig d'aquell batibull d'ones de metall, les dues monedes d'un daurat trist de cinquanta. La màquina fa un lleusó d'esforç, com si li costés funcionar i em regira l'estómac. Com si tingués pressa fico maldestrament les monedes per la ranura de la màquina i premo el botó de cafè amb sucre procurant el mínim contacte amb la màquina, tan visual com físic.

«Zum, zum... Zum, zum... Zum, zum...» Reapareix una vegada i una altra. Adés més fort, adés més lleu. Sembla que l'artefacte em parli. Un fort neguit em sacseja i la mà em tremola morta de ràbia. Tot reneix de nou, els ulls em criden dins el cap, les dents mosseguen els llavis amb ferocitat i en surt sang, com un premi indesitjable que em metal·litzava la boca. Això m'espanta, però el cos paralytitzat i convulsionant pel crepitar del cor, el fremiment de les cames, la cremor a les orelles... em tensa les faccions de la cara fent una moca de dolor. El faç se'm converteix en un espiral de violència, en un paper arrugat que ofega un crit de desesperació, la pell se'm torna blanca de l'espant i veig la màscara d'aquests sentits reflectida com un espill somort al bell mig de la màquina de cafès. Ha deturat el seu «zum, zum», espantada. Just en el moment en què el cafè queda llest i un «pip, pip» esborronada m'avisava que ja el puc recollir, les mans, obeint ordres invisibles del meu numen que coneix el que necessito, piquen sobre la superfície plana de la màquina i rellisquen sobre ella mentre els genolls es rendeixen i es flexionen per dormir sobre el terra. Pel que sembla, els ulls, desesperats, volen plorar de nou. Que facin, però d'on trauran les llàgrimes!?

Sempre m'han captivat les mans d'una dona. La pell blanca, la comissura dels llavis. Pensar en el més profund d'una ànima glaçada per la mort és considerar-te frívol. Al començament arriba la pena, el dolor. Un sentiment que et pren les cames i et defalleix el cor. Preferiries dormir sobre un llac de gel que sentir en el fons del teu cor com

la mort ha pres una drecera per arribar ràpid fins a casa teva. El teu jo és capaç de refusar l'embolcall que és la teva figura, reduir al mínim el contacte amb el sistema nerviós, tancar-se en ell mateix i amagar-se del sofriment, sense fitar-lo. Però no pots i sents un ferm neguit, una suor freda perquè no pots respirar, el teu cor no recorda com reviure a cada pulsació, els llavis et tremolen i podries omplir un llac amb les teves llàgrimes, perles que valen tot l'or del món i que, pures com van néixer i com moriran esvaint-se en la pell, viuen una vida curta i gelada pel gebre de la impotència.

Decidiria aixecar-me de nou, escoltar mogut per un destí incompreensible. La mort arriba i la mort et pren el que més importa. La possibilitat d'esperar-la amb una mirada ferma i distant rau en l'acceptació del teu destí.

S'ha acabat qualsevol disseny per a mi. Ja no em resten cristalls per donar ni crits per ofegar. Ja no tinc raó de ser! Però segueixo veient el món, subjectiu com mai i amb un to lúcid, però ombrívol. Un àngel ha pres la vida i un ésser malvat se n'ha mofat.

Una pena que sembla eterna viu un vol, decideix marxar. La vida amb la vida que ha desaparegut era plena, ja llunyana, víctima del món i agraïda de conèixer-lo.

Egòlatra com mai, el sol m'ha despertat impúdic, mirant-me amb recel, sabia que alguna cosa passaria. No he trobat cap pista en la seva faç de llum i tampoc n'he trobat cap en la cara amagada de la lluna durant la nit, nit vestida de somnis subtils. No es poden buscar impossibles i

quan vius observat per un astre et sents més sol que mai. Amaguen coses dins seu. Secrets incomprendibles que no es poden revelar. Misteris queixosos que no podríem entendre ni tan sols veure. La vida és estranya i ingrata.

Ja no queda res per a mi. Diria fins i tot que el món ja s'ha fet la idea que jo ja no en formo part. Decideixo viure aïllat de les persones.

Però què em queda si abandono tot el que m'ha costat una vida? A simple vista sembla que ja no existeixi, ni que tingui raó de ser.

Dret davant la màquina m'observo de nou, sembla que tot aquell desesper s'hagi apaivagat, però un rastre sangós em taca el llavi. Em netejo. Agafo el cafè i un cullereta de plàstic. El seu gust em revitalitza. Sembla estrany, però una cosa tan senzilla com fer un cafè al matí et permet veure les coses amb uns altres ulls. A cada petit glopet revisc un moment de la vida que semblava haver perdut. És perfecte. Un cafè de màquina perfecte, sembla estrany. Recordo el gust d'un bon cafè. La boca m'ho agraeix. La llengua tremola de felicitat, les galtes prenen una mica del color perdut, els sis es relaxen, tots els meus músculs es relaxen. Fins i tot la roba sembla més fresca. Ja no estic sufocat, i la suor freda s'evapora en contacte amb les noves energies que em recorren la pell. Aquest gust lleuger i amb caràcter, la mica d'escuma de color torrat, el líquid fosc... en relliscar gola avall es converteix en nèctar i m'eleva a una calma esperada. I massa aviat sembla que es vulgui acabar el contingut del got de plàstic. Em refreno, vull fruit

amb la sensació. Per uns instants sembla que ja no visqui en el món, que no em trobi assegut en una cadira de plàstic, tot i que amb la mà lliure agraeixo el contacte amb el bracer. Un somriure subtil com una mitja lluna irradia el meu rostre que ara ja només és una ombra del que havia estat fa uns moments. És un èxtasi aclaparador. Vivificador. Renovador.

M'he oblidat de tot, i ser conscient d'això, em fa recordar que alguna cosa m'havia estat preocupant. Què? És igual, perquè ara visc en pau, i el record m'avisa que no busqui res en el passat, si més no per uns moments. Aprofita i renovat de vida. Sí, gràcies.

Inconscientment havia clos els ulls. Els obro i observo un nou paisatge. Aquest lloc tan preciós és aquella sala carregada de males vibracions d'abans? Sóc capaç de riurem de mi mateix! Ara el somriure és d'orella a orella i crec que el dia s'ha menjat una nit fosca que sembla més que llunyana, perduda en el torrent del temps. Seria capaç de saltar d'alegria. M'aixeco d'un bot. Renoi, quin aire que m'arriba des de fora el carrer. Medito si és una bona idea sortir a fer un vol. Sí, és un idea digna d'un capriciós. Decideixo, amb un vigor sobtat, que la meva vida caminarà sempre al costat del caprici, de la sensualitat i del plaer.

Ves, què puc fer-hi? No em puc quedar tancat en aquesta sala deixada de la mà de Déu! He de caminar i veure món, cosa que representa un renéixer, una nova oportunitat orientada a la fecunditat vital, perfeccionament personal; què dic *perfeccionament*? Es tracta d'un canvi, una millora,

una nova mirada a l'existència, un crit de desafiament a les innombrables vicissituds que guarda el món modern. Un món que ha estat capaç de col·lapsar les ments i les voluntats de tantíssimes persones, i que, des d'aquí, fito amb desconfiança, com es confia entretant pensa que farà el mateix amb mi. Però he viscut una vida massa fosca per abandonar la realitat. Oh! Oh! Quin cafè! T'aconello un bon cafè de màquina cada vegada que decideixis perdre't en la innocència de la inconsciència.

Com una escopetada surto d'aquest hospital pesat i miro l'Univers. Un globus que havia perdut de vista. Creu-t'ho quan t'asseguro que el cosmos mai és el mateix. Pots passar pel costat d'un banc cada dia, i no t'adonaràs que l'han pintat d'un color diferent, però sí que advertiràs un canvi que costa molt d'experimentar. El que ara visc. Costa molt poc viure en un món tenyit de desgràcia i dolor. Pots resguardar-te en la pròpia solitud i fruit de la recança de no fruit d'una vida que t'has privat. Ningú no et vindrà a buscar. Pots viure en aquest món fosc, el món del mal i de la perversió, on totes les emocions i sensacions han de superar una duana de subjectivitat grotesca i macabra.

D'altra banda, pots considerar-te desdenyós d'aquesta dogmàtica i viure en una bombolla a part de tota aquesta podriment. No es tracta de viure en un món irreal. És el mateix lloc i costa tan poc de sortir del món obscur com d'entrar al món clar. Un món de somnis, d'alegria, on les penúries són expulsades a l'altre cantó. Un paratge des d'on s'observa com les desgràcies col·lapsen el país

veí i sense cap mena d'escrúpol ni penediment, perquè, en aquesta coberta de color blau, no hi ha cabuda per als pensaments negatius, i només hi entra la mofa sana, desvagada i distesa.

Caminant distret pel carrer, sense previ avís, una veu sorgida del món obscur, però per sorpresa meua, de dins meu, m'intercepta els passos.

—Ets incapaç de guarda respecte per a aquesta mort que ens ha afectat a tots dos i et mostres tan descortès com la teua naturalesa ociosa et permet.

Em pensava que aquest maleït desgraciat ja s'havia recreat prou en el seu suplici i m'hauria deixat acariciar un mica aquesta nova vida que se'm presenta i que em reclama.

—Perdona, noi, però és que ara no puc estar per tu.

L'inútil és com un nen petit. Sense cap mena d'obligació. Com un adolescent que pretén viure la vida com si fos un caramel. He hagut de vetllar per tots dos en moments durs com els d'aquesta nit i em respon gratant-se el paner i sortint a fer un vol.

—Ves, que vols que et digui ara!? A tu t'agrada manifestar-te preocupat pels afers terrenals, i jo desitjo voleiar com mai ho ha fet cap ésser humà, sembla mentida que siguem la mateixa persona. Ja no sé quin dels dos té més afecció per l'altre, però t'asseguro que jo, em desdoblaria de tu eternament.

Aquest nen és un poca-solta que viu en un món irreal.

—Recordo una vida llunyana de convivència amb tu, i em sembla, ben bé, un mal record.

EVoca EL PASSAT, COMPARTINT UNA VIDA DISTESA I CENTRADA

—¿Queréis callar los de detrás?

Déu meu, m'ha caigut el rellotge a terra. No em puc creure que aquesta professora hagi cridat d'aquesta manera. Sempre tan callada. Tan monòtona. Tan plana. Tan intel·ligent. Explicacions llargues i sucoses. Però avui què ha dit? I mentre penso què ha dit resulta que ha reiniciat l'explicació i m'he perdut una vegada més. A qui ha cridat d'aquella manera? Als de darrere. Serà millor que reculli el rellotge.

Merda! El vidre esquerdat. A veure qui el porta a arreglar. M'encanta aquest rellotge, em recorda el meu avi, però la fredor del metall em fa venir esgarrifances i deixaré que es perdi de nou enmig de la paperassa i les gomes. A què venia aquell crit? Ah, sí! Els de darrere.

No sabia dir què estava fent fa un moment. Tinc els apunts escampats sobre la taula i el bolígraf a la mà, però l'última frase escrita ja no té res a veure amb les explicacions de la professora: «Este fragmento es un ejemplo de contrapunto. Hay que reconstruir lo que dicen.» Es pot saber perquè escric abreujant i rumio sintagmes amb una construcció impecable? Hauria de ser a l'inrevés.

Em ve de gust agafar el tros d'escorça que tinc a l'estoig, ah, sí!, el que m'he trobat quan anava a l'institut, aquell que té una forma estranyíssima. Però agafo aquesta pinça d'estendre la roba de fusta amb confidències escrites. No em ve de gust recordar què m'hi van escriure i deixo la pinça al seu lloc.

Què estava fent abans del crit de la Merche? Alguna cosa que he començat just després d'escriure: «Este fragmento es un ejemplo de contrapunto. Hay que reconstruir lo que dicen.» M'he perdut un munt d'apunts que hauré de recuperar.

M'estic fixant en la frase i no acabo de captar-ne el significat.

—No se cree en el tiempo lineal y objetivo, se pasa por un matiz subjetivo... la ucronía es la novela en que no aparecen explicaciones referentes al tiempo; no sabemos en que día, hora... debemos situar la acción...

Ja ho sé! Reconstruir el que diuen. El que hauríem de fer, més que reconstruir el que diuen els personatges, és reconstruir aquesta classe. No hi ha cap taula que toqui el terra amb les quatre potes. Ben bé és com si tornés a reviure els pensaments que he tingut fa una estona, cadascun em retorna a la ment com abans, en el mateix ordre.

Aquestes classes són gairebé impossibles de suportar. No els falta «interès», però les ganes et marxen només de sentir el to monòton de la lliçó i, sobretot, del qui la recita. Cada any deu fer el mateix i ja s'ho sap de memòria! Això m'ha recordat les ulleres de l'Aurèlia. Redéu! Quines ulleres!

Incrustació de pedreria (no més que quatre mil zircònies mal alineades resseguint una mitja lluna de lupa. «Ojitos saltones»).

La llista sembla infinita i no penso recordar tots els records que recordo en aquest moment; m'atabala. Però em ve al cap el moment precís en que m'ha vingut a la memòria el dia d'ahir, un diumenge feliç com tots. Amb dues

etapes. Una felïç i l'altra pèssima. Un matí meravellós, un matí al mar. I una tarda de terror, estudiant un tema de literatura grotesc per a un examen que ha resultat un avortament col·lectiu.

Em guardo una sola imatge d'aquell matí fantàstic i de nou m'omple la ment, com fa tan sols uns minuts. Els meus ulls mig aclucats observant un mar blau carmesí, de la mateixa intensitat que el vermell, però en blau. Amb tanta son que no sóc capaç de notar les extremitats. Sembla que ben bé torni a estar a la proa. Sobre l'esponjosa tovallola, més que tova! M'encanta la textura. Però m'equivoco. No tenia els ulls mig aclucats. Sinó entreoberts! Amb una llàgrima intermitent per protegir-me del punyent sol. Observant amb atenció com, volàtil, difumina una part de la imatge preciosa i l'eleva al sublim art pictòric. Però net de pintura. Ja sóc incapaç de recordar o descobrir quin és el punt d'unió entre el mar i el cel, i de volta torno a tenir els ulls mig clucs. Sort que me n'adono i rectifico. En obrir-los, la llàgrima s'escampa i el sol fa el que esperava fer; ferir-me la vista. Sense donar ordres, l'inconscient, que em coneix tan bé, torna els ulls al seu lloc; entreoberts. I espero una nova llàgrima per redescobrir una visió tan fantàstica com aquella, en què l'ombra de les meves pestanyes ratllaven la imatge que volia entrar als meus ulls, però que les parpelles feien esperar. La llàgrima arriba, i com un dolç acord el clarobscur m'omple els ulls, només una mica, i aquest contrapunt em sedueix.

—¿Queréis callar los de detrás?

Una ganya em torça la boca. Havia estat preciós, un record inoblidable i reviscut. I els de darrere han parlat. Aquesta classe ha estat poc profitosa. He fet el mateix dues vegades i no he pres els apunts que hauria d'haver pres. Dues unitats de temps per dues unitats d'apunts per dues unitats de plaer. No sé si és una equació, ni tan sols si té res a veure amb les matemàtiques, però no em quadra i pel que es veu, les mates sempre quadren: decepcionant.

—*Arnau, ¿puedes leer o no?*

M'està dient alguna cosa, oi?

—*¿Puedes leer? El Ulises, por favor.*

Què diu? Ah, sí! Aquesta lectura m'absorbeix, i no em convé meditar mentre llegeixo. Podria vomitar algun pensament o fer-me un embolic i no puc suportar-ho. Acabo, però m'adono que el desconcert ha reaparegut. Cada vegada que han distret la meva atenció del meu record em quedo en xoc. Tinc, fins i tot, una sensació física estranya, molesta, em sembla que elèctrica. Però ara ja no em costa recordar el que m'ha estat passant, i no voldria perdre més la classe.

—*Tenemos la sensación de que el autor no está. Si queréis leer alguna obra de ese tipo, podéis intentar con la Niebla. También podemos encontrar, incluso, novelas en que el personaje principal se rebela con lo que quiere hacer el autor con él —quina xorrada—. Se trata de un recurso expresivo que da originalidad a la obra. En el caso de las obras que estudiaréis y, concretamente la que leeremos, esto es una innovación...*

Dimoni de bolígraf. Ha decidit que no vol escriure més. I què faré jo? Anar en contra dels designis del destí? Sí, home! Mai.

Ostres és veritat! Estava escrivint un monòleg pel concurs! Aquest canvi d'estil no em convé i ho sé. Si sé que amb l'estil de sempre me les empesco sense esforç perquè m'he de ficar de peus a la galleda i experimentar coses noves? Cari, t'has contestat tu sol. No em diguis cari.

Recorda que abans d'escriure res has de llegir el llibre aquell del boig... Calla. Tu no te l'has llegit, o sí, no ho sé. No està boig, només té una visió peculiar. Diferent. Inusual. Estranya. No suportó aquest silenci inquisitorial! D'acord, sembla que necessita un psicoanalista. Escolta'm, nen. Au, marxa.

Imbècil tu.

Cert, m'havia de llegir aquell llibre, però ara no.

Aquesta absorció fa que no em noti el cos i no m'agrada. Toco de peus a terra i torno a veure la classe. Dissimulo la cara de catarsi i agafo el bolígraf, que de cop i volta sembla més voluntariós que abans.

—«despierto con el cuerpo helado, tenso, inmóvil, porque el sueño ha creado para mí, con precisión, el paso cosquilleante de la araña sobre mi piel, su peso indefinible, su consistencia de entraña. Sin embargo siempre amanece [...]»

Hauria de reaccionar. Cari, reacciona! Calla. Ja me'n vaig. No vés-te'n tu, vull dir. No m'atabalis! Què estava pensat!? Ara ja no ho sé. Hauria de dissimular la cara que estic fent. Sí, millor, fes-ho perquè fas una pinta... Calla. Ja

me'n vaig. Això, marxa. Merci. Ara ja puc continuar adeltant d'aquest èxtasi aclaparador. Quina prosa. Quina senzillesa i com aconseguix captivar-me. Sobretot no oblidis de respirar que fa estona que ho has passat per alt. Ostres, tens raó. Merda, vull dir que... que callis! Subconscient. I al capdavall no deixo de ser jo que aprofito per recordar-me algun detall de la vida. A veure si puc continuar fruit del paràgraf. I resulta que la veu monòtona de la professora hi ajuda força. Hi dona un ambient més lligat. Sembla crema de llet. Vull dir... Pots deixar de posar cullelada? M'estàs esguerrant el text. Però si només dono una mica de contrapunt i contrast! Deixa que el contrapunt el doni jo i marxa. Jo no et faig marxar mai. És clar, perquè joestic a casa meva. Només faltaria. Va, que ja se m'està passant l'expectació. D'acord, adéu. Adéu. Fins ara... per al moment no queda gens malament. Adéu.

Només em queda una mica de pell de gallina. Ja està.

—*Si no estuviera en primera persona sería más frío, más distante. Es un prototipo de una vida obsesiva i irracional...*

Ostres, ara em sembla que m'he quedat sense pensaments. Un es pot quedar sense pensaments? Em sembla que això que dic és un pensament. Creus que ho és? Merda, ha marxat.

Observació.

Ambient recarregat.

Finestres tancades.

Suor. Es treu la jaqueta i me n'adono que jo hauria de fer el mateix. De cop i volta, fa més calor de la que toca? Ostres. Calor. Porta unes sabates precioses. Aquesta caça-

dora de pell m'atrau. Diria que és semblant a la meva. O és la meva? *Où est-ce que c'est mon blouson?* No. Porta unes sabates d'imitació de pell negra perfectes, amb un sane-fa marfil entre la sola i el cos de la sabata lleugerament desgastada. O potser està fet expressament. Però és més bonica la seva cama. I el seus cabells. Una llàgrima de suor li regalima si avall i li molesta profundament. Es regira i es treu la jaqueta de pell. A quans animals ha matat per anar vestida avui? Em fa molta gràcia que s'hagi regirat.

Observació.

Oh, no, el ximpanzé. Miraré de fer veure que no el miro. És impossible; l'he de mirar. És una espècie en perill d'extinció i em costarà anys veure'n un d'igual. Hauria de captar detalls. Ostres els ximpanzés parlen. *Well, really this* és especial. *Il est un Homo Heidelbergensis* amb una mutació cerebral que li dóna la qualitat de la parla.

Observació.

Aquesta noia és guapíssima. No l'havia vist mai. Ha de ser nova. O potser és aquella d'abans, però crec que ha canviat de pell. És estrany observar com algú fa el mateix que feies tu fa poca estona. Realment la cara és un reflex de l'ànima.

—*Su estado es el de duermevela* —ostres, que arcaic—. *Puede seguir nuestras conversaciones y estar soñando al mismo tiempo. Existen unos _____ , una tribu mística, que creen que este estado es propicio para la comunión con Dios.*

Jo ja dec haver assolit el Nirvana.

* * *

(Return)

Llavors érem un de sol i ens apreciàvem, però a tu et feia ràbia que jo fos el de debò. Tu ets l'impostor i em vas apartar del meu cos, el qual has malgastat jugant-te la vida inconscientment.

Has aconseguit desfer aquest èter que m'envoltava i fer-me tocar de peus a terra, però aquest no és el meu món! Tu vas decidir respirar un aire putrefacte i materialista i vas desfigurar un ésser natural per convertir-te en una carcassa que només conté un sol tipus d'individu. Tu, que revius un dolor inexistent a cada instant. Pateixes com mai per haver perdut el cos que tant et va costar aconseguir. Mai acceptaràs que torno a ser amo dels nostres actes i... tu ja no tens raó de ser per mi. Jo seré capaç d'equilibrar el meu esperit, cosa que tu no has fet, ni, desenganyat, podràs fer mai.

L'únic que hem aconseguit és exagerar les nostres personalitats i convertir-nos en una hipèrbole del que fórem. El temps ens dóna la possibilitat de millorar o destruir les coses. Està a les nostres mans, i no hi ha cap ésser superior que es jugui als daus les nostres decisions.

TRAIR EL QUE MÉS ESTIMES ÉS IL·LÒGIC

Després de la desafortunada sotragada amb l'Amadeu, que pel que sembla ha decidit marxar d'una vegada per totes, m'he dirigit cap a la feina. Pel que em sembla recordar, i és que aquests dies no ha anat la cosa gaire fina,

vaja, no recordo res, l'Amadeu estava posat al meu cap, he fet festa de la feina. Però per alguna raó que ara mateix no sabia explicar, potser pel desig creixent de retornar a la vida normal, em veig abrandat per tornar-hi ara mateix. Així, que de seguida prenc la decisió d'emprendre el camí cap a la parada d'autobús. Carai, ves que et dic, que em sembla que la gent no va amb gaire compte pel carrer, juraria que ni tan sols tenen contemplacions mentrestant passen pel meu costat. Aquesta gent de ciutat comencem a estar tocats del bolet.

Sense cap mena de greu ni recança, posaria la mà al foc que el nexa entre l'Amadeu i jo és ben bé invicte, i per això mateix, no puc deixondir de la ment aquell somriure que transmetia quan ha marxat. Un somriure maliciós, com assegurant-me que alguna cosa greu m'espera. Aquesta idea se m'ha imbuït a la ment, i no hi ha guisa per desensopir-la. Per uns moments, altrament no ho permetria, em nega la maceració.

Vaja, tot i aquests encaboriements detestables, arribo finalment a la meua meta. Però ben aviat em marxa el somriure de la boca. La catèrvola de gent que ha decidit fer el mateix que jo és, bàsicament, insuperable i només d'observar la quantitat infame de llenguallargs que es passegen degudament vanagloriats pel seu sentit de l'ordre social, em deix blanquí. I no és que estigui gaire abocat a titllar de salvatges els meus benaurats veïns, ni encara menys llençar altres reprotxes bocafluijos, però el desori és tal que no em costa gens decidir que la postura més adequada és tocar el dos.

Com entendreu, no m'ha costat ni un pèl marxar. I això m'ha donat una possibilitat molt propícia a fitar la gent del meu poble. No és que visqui, precisament en un lloc gaire gran, però resulta que els meus germans s'entesten a fer veure al món que el nostre modest poble és, amb tota seguretat, impressiona veure com ho afirmen sense cap escrúpol, una ciutat «naixent». I, és clar, davant d'una posició tan ferma com aquesta, a veure qui és el valen que s'atreveix, no a qüestionar, només faltaria, sinó, únicament, glossar mentalment aqueixa informació.

Vaja, que resulta que la gent està bastant ben informada en qualsevol camp, i avui una espècie de pessimisme general omple les arqués desnerides del poble. Si m'apresso una mica, en un tres i no res ja sóc a la feina.

De resultes de la meva manya, he arribat abans que els companys lletrats desflessin cap a casa. Treballo en un valorat gabinet d'advocats, els quals tenim un do especial per aconseguir inculpar l'innocent i convertir en un corderet bon minyó l'home més brutal de la terra. Ves que et dic que em veuria amb cor de fer alguna cosa amb l'ex d'Amèrica, fora prejudicis, és clar. La nostra doctrina és el perspectivisme pur i dur, i defensem els interessos dels nostres clients amb fagositat, ardor i, si em permetes, passió. No es tracta de monopolitzar el nostre descrèdit per fer-ne vehemència, sinó d'arrauxar l'escepticisme del jutge i el tribunal. «Senyoria, el client anava sota els efectes de l'alcohol i les drogues... no va atropellar aquella pobra parella expressament.» El secret rau en la impassibilitat o

en el grau d'implicació que mostris. Si transmets inseguretat, ets home mort.

Bé, com he assenyalat escaientment, acabo d'arribar a l'oficina. Alguna cosa no va com hauria d'anar, perquè el meu despatx, exemple de virtut i pulcritud, està reduït a un estat neulit. Les meves pertinences més preuades descansen dins una mala caixa de cartró, la més espellifada que el culpable d'aquest desgavell ha trobat. I no puc fer més que restar impassible observant aquesta ultrança contra la meva persona.

Quan de cop i volta, i potser sortosament, el Sergent, el dirigent del gabinet, entra al despatx. Déu meu, quina cara! Qualsevol diria que s'ha mort algú! Les ulleres que fa es camuflen amb les que porta, de pasta negra, perquè si no ja hauríem begut oli. La camisa per fora, despentinat... Aquest home ha perdut el senderi.

Se'm queda mirant amb la vista perduda, com si mirés un horitzó que viu més enllà de mi. Renoi, està força tras-tocat. Li hauria de dir alguna coa, però potser que faci ell el pas, bé que ha estat ell qui ha irromput al meu despatx sense previ avís. No sembla que tingui intenció d'obrir boca, ves per on.

De la mateixa manera que ha arribat, marxa. Doncs bé, que t'aprofiti, i fins a la pròxima. Aquest llepacrestes hauria de rebre el finiment ràpidament.

Com que, pel que sembla, no hi ha gaire feina a fer, em decideixo, rendit, a deixar-ho córrer, ningú no dóna senyals de vida. De cop i volta em torna a la ment aquell

somriure macabre de l'Amadeu. Després d'uns minuts pensant, recordo que he passats uns dies a l'hospital vetllant una persona. M'hi encamino.

El camí es fa cada vegada més llarg, però en realitat estic arribant. El meu cap comença a estar embotornat de tant barrinar i esbandeixo la ment com qui treu la mà del foc. Les passes se'm fan pesades, com si el cansament d'una caminada de mil anys comencés a passar factura pels préstecs concedits a mig camí.

De cop i volta el cor se'm desenfrena com una exhalació, crepitant dins meu com si m'avisés d'algun parany. M'afiguro que tot plegat es deu a aquest cansament físic i de la consciència, que al capdavall... al capdavall... per què vaig a l'hospital? Quin horrible fat em mena sense donar-me explicacions?

Hauria de plantar la bandera i llençà un víctor al cel, dient que ja res em preocupa, però seria enganyar-me, perquè després del descans d'aquesta passejada, en què m'he desfet de la problemàtica més imprecisa de la meua vida, un pernicios i deficiós ferí m'esguarda, murri, a poques passes, anhelant, desitjós de fer-me el mal. Com un au rapinyaire que espera, voraç, la presa, sense pressa, creguda amb total fermesa que la víctima desfilirà tan lenta com faci falta, com donant una oportunitat que no s'ha de desaprofitar, per un estret camí, entre l'espasa i la paret.

A vegades, et despertes a la matinada i no pots recordar de cap de les maneres a què es deu aquella suor freda i enganxosa que t'impregna la pell sense remei, si no és que

vas a donar-te una bona dutxa. A vegades, però, ets capaç de recordar la causa per la qual estàs tan neguitós i amb el cor a cent per hora. A vegades, recordes el malson que t'ha desvetllat, però altres vegades, molt poques, o gairebé cap, no aconsegueixes deslliurar-te dels fils que et lliguen al malson, i tot i que tens els ulls oberts i veus l'habitació, tranquil·la i il·luminada per la llum de la lluna, esmoreïda i obscura si és nit de turmenta, el clima ideal pels malsons, continues immers en cos i ànima dins el somni. No necessàriament ha de ser un malson, però jo parlo, en concret, d'aquests, els que et deixen amb mal gust de boca.

Segueixes veient els escenaris i protagonistes de la teva imaginació surrealista. Vius en el teu món idíl·lic de somnis, tan real com la realitat tòpica. Dic idíl·lic, perquè és així com penso, encara que el resultat del somni sigui pertorbador. Idíl·lic perquè aquell escenari l'has creat tu, a partir d'un patró real o imaginari, és igual. I el mateix passa amb els personatges i les vivències. Però tot és purament teu. A mi, somiar em fa sentir lliure i deslligat de totes les normes de la vida, establertes al llarg del temps per inútils supersticiosos.

Somiar, però ens ofereix una clau per obrir, només una vegada, una porta interessant, una finestra cap a un món no menys real que el que palpem cada dia. Al contrari, tan sòlid, o més. Es tracta del present que ofereix la pròpia imaginació, una pel·lícula vel·leïtosa que encercla un capritx inconstant de formes borroses, colors vivaços i paisatges metamòrfics.

Ara que he tornat a l'habitació de l'hospital, després d'un dia que sembla una fal·làcia desorientant, veig la realitat, una realitat que és crua ara que li veig els ulls. Em pareix que es mofa de mi amb sorneguera prepotència. Una superioritat, que no obstant, és palesa, perquè és la supèrbia impúdica, tallant, impàvida de la veritat, metzina del meu món, un món de llum que s'ennegreix espaordit.

Una estranya tremolor alena el meu cos i subjuga la meva resolució. Un gebrat calfred m'estella l'espina i una ombra voraç s'aixeca davant meu, reveladora, tenaç i grisa.

Aquell somriure foll de ràbia, de venjança assaborida, d'esguerrada habilitat s'escenifica una vegada més davant meu. Quin dol que em sangcrema la vida, una vida corglada que fa hores que ja no existeix! El meu cos rau inert sobre la flassada del llit que s'imposa en forma de veritat corpòria i comprenc que el temps no reviurà mai més i quedaré sumit en una nit vespertina, símbol d'una esperança viciosa, pronòstic, d'un «mai tornarà».